

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתקצו

ערב שבת קודש פ' דברים, שבת חזון, ה' מנחם-אב
ה'תשע"ג

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'יחיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושלוש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקי"א שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

IN LOVING MEMORY OF

Reb Yaakov ben Reb Menashe ע"ה

Passed away on 8 Menachem-Av, 5750

Mrs. Chava (Eva) bas Reb Yaakov Yisroel ע"ה

Passed away on 26 Tevet, 5768

Baron

ת. נ. צ. ב. ה.

*

DEDICATED BY THEIR CHILDREN שיחיו

דפוס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ פנחס זליג ב"ר יצחק ז"ל

ולע"נ מאיר ב"ר צבי ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עמרי" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

הקשר והשייכות של הארז"ל החי להגאולה / משיחת ה' מנחם אב התשמ"ח

8 זמן הגאולה

מראים בשבת חזון לכאו"א / פרשת השבוע באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

על ידי הגעגועים למשיח - יפעלו ב'איתנו! / הוראות למעשה בפועל

14 ניצוצות של משיח

הדבר היחיד שאליו מחכים / לקט פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

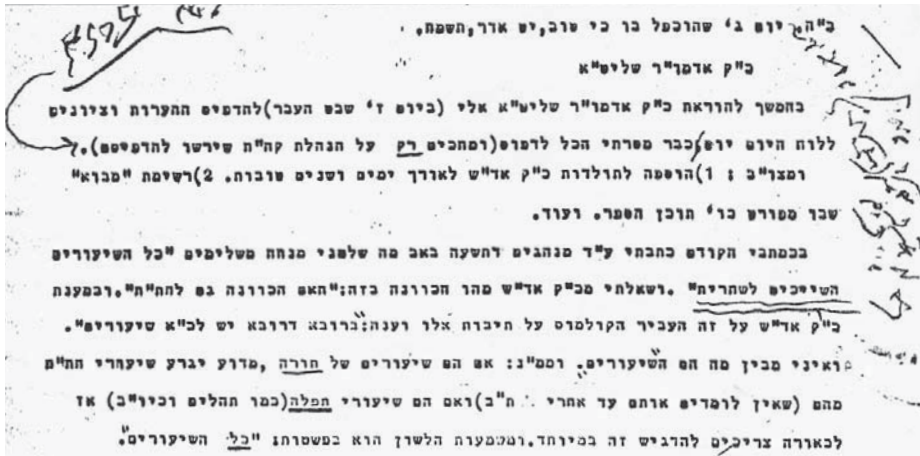
15 כתב יד קודש

אלו שיעורים לומדים בט' באב / צילום ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

אלו שיעורים לומדים בט' באב

בקשר עם ט' באב שיחול בשבוע הקרוב, הננו מפרסמים להלן צילום (בהקטנה מהגודל המקורי) מענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לעורך הספר "הערות וציונים ללוח היום" הרב מיכאל אהרן זעליגסאן שי'

פענוח המענה (הכתי"ק בא בהדגשה):

על מה שכתב שהספר "הערות וציונים ללוח היום" נמסר כבר לדפוס ומחכים רק להנהלת קה"ת שירשו להדפיסם, כתב כ"ק אד"ש מה"מ: **בטח יזרזם.**

בענין השיעורים הנלמדים בתשעה באב לפני תפלת מנחה שאל הנ"ל:

במכתבי הקודם כתבתי ע"ד מנהגים דתשעה באב מה שלפני מנחה משלימים "כל השיעורים השייכים לשחרית". ושאלתי מכ"ק אד"ש מהי הכוונה בזה: "האם הכוונה גם לחת"ת". ובמענה כ"ק אד"ש על זה העביר הקולמוס על תיבות אלו וענה: "ברובא דרובא יש לכ"א שיעורים". ואיני מבין מה הם ה"שיעורים". וממ"נ: אם הם שיעורים של תורה, מדוע יגרע שיעורי חת"ת מהם (שאינן לומדים אותם עד אחרי ת"ב) ואם הם שיעורי תפלה (כמו תהלים וכיו"ב) אז לכאורה צריכים להדגיש זה במיוחד. ומשמעות הלשון הוא בפשטות: "כל השיעורים".

כ"ק אד"ש מה"מ מתח ב' קוים תחת התיבות "השייכים לשחרית" וכתב בצד העמוד:

משא"כ אלו שאין שייכים (לתפלת) שחרית.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי' ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו ולזכות חי' רחל בת שפרנצא שתחי' ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

הדבר היחיד שאליו מחכים

כמדובר כו"כ פעמים, שסיימו כבר כל הענינים, וביהמ"ק עומד ומוכן למעלה, ועד"ז בנוגע לכל הענינים – כבר "הכל מוכן לסעודה", ישנם כל הענינים מוכנים כבתיבה סגורה ונתנו התיבה והמפתח לכל יהודי,

הדבר היחיד שאליו מחכים הוא – שיהודי יצעק עוד צעקה, ועוד בקשה ותביעה ועוד תזכורת: "עד מתי!?!..."

ועל ידי זה הוא פועל שמשיח צדקנו נכנס עכשיו לבית הכנסת, ולוקח את כולם בתוך כלל ישראל לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לביהמ"ק השלישי, ועוד בשבת חזון זה – זוכים ל"ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד ממש.

(משיחות ש"פ דברים, שבת חזון, ת"ב (נדחה) ה'תנש"א - מוגה, תרגום מאידית)

הגוף נמצא כבר עכשיו במצב של גאולה!

ישנו פתגם מכ"ק מו"ח אדמו"ר (סה"מ קונטרסים ח"א ע' 350), שהנשמות לכתחלה לא הלכו לגלות, אלא רק הגופים – והרי כל אחד מבין, אפילו שוטה גמור, שהעיקר הם עניני הנשמה; והיות שהנשמה אינה בגלות, מובן, שסוכ"ס היא תפעול גם על הגוף – שגם הוא יהי' במצב של גאולה, וכיון ש"כל העומד לינתן כנתון דמי" (ראה ב"ב עו, ב. ועוד), במילא הגוף נמצא כבר עכשיו במצב של גאולה!

(תרגום חפשי משיחות ש"פ דברים, שבת חזון, ת"ב (נדחה), ה'תשל"א - בלתי מוגה)

ה"סיום" בתשעה באב ייערך בנוכחתו של משיח צדקנו

[. .] ויה"ר שעד תשעה באב – נזכה כבר לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ואז ייערך ה"סיום" בתשעה באב בנוכחתו של משיח צדקנו, ובאופן של שמחה גדולה, ביחד עם סעודה בבשר ויין – "כסעודת שלמה בשעתו", ועוד יותר מזה!

(משיחות ש"פ מטו"מ, מבה"ח מנ"א ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהר"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הקשר והשייכות של האריז"ל החי להגאולה

יש להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בגילוי והפצת פנימיות התורה, תורתו של האריז"ל החי, ובפרט כפי שנתבארה בתורת חסידות חב"ד, באופן דיפוזי מעינותיך חוצה, והרי זה מהפעולות המיוחדות שסגולתן למהר וללחץ ביאת משיח צדקנו ● הקשר והשייכות דהאריז"ל החי עם הגאולה האמיתית והשלימה מתבטא גם בשמו - יצחק - הקשור ושייך לגאולה העתידה, כמארז"ל שלעתיד לבוא יאמרו ליצחק דוקא "כי אתה אבינו" ● בעמדנו ביום סגולה - יום ההילולא דהאריז"ל החי, שבו מודגשת השייכות לגאולה העתידה . . כל ענינים אלו הולכים ונמשכים גם בסיומו של היום, ובימים שלאח"ז ● קטעים משיחות ליל ומוצאי ה' מנחם-אב ה'תשמ"ח - בלתי מוגה*

וההסברה בזה – ע"פ ביאורו של רבינו הזקן באגה"ק! בענין ההסתלקות, ש"כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו . . מתגלה ומאיר בבחי' גילוי מלמעלה למטה . . ופועל ישועות בקרב הארץ", עד לפעולה כפשוטה בענינים הנראים לעיני בשר, היינו, שענין החיים ("החי") הוא בתוקף הכי גדול.

ובענין זה הולך וניתוסף ביום ההילולא מידי שנה בשנה באופן של חידוש – חידוש לטובה, כמובן, בטוב הנראה והנגלה.

ב. [. .] ההוראה בנוגע לפועל מיום ההילולא של האריז"ל החי – "החי יתן אל לבו"² – שיש להוסיף ביתר שאת וביתר עוז

א. ה' מנחם-אב הוא יום ההסתלקות-הילולא של האריז"ל, שנקרא בכ"מ "האריז"ל החי".

תואר זה - "האריז"ל החי" – מתאים לתוכן דיום ההסתלקות:

התואר ("האר"י) ז"ל", זכרונו לברכה – הוא מצד ענין ההסתלקות, וביחד עם זה, מוסיפים ומדגישים מיד התואר "החי", ענין החיים, ואדרבה: מכיון שהתואר "החי" בא לאחרי ההקדמה ד"זכרונו לברכה", מובן, שגם ענין החיים ("החי") הוא באופן של הוספה וחוזק יותר, כולל ובמיוחד – שפועל פעולתו בענינים הנראים בגלוי לעיני בשר.

(1) סז"ך וכ"ח. (2) קהלת ז, ב.

(* השיחה מובאת בזה בקשר עם עש"ק זה – ה' מנחם-אב, יום ההילולא של האריז"ל החי. המו"ל.

בגילוי והפצת פנימיות התורה, תורתו של האריז"ל החי, ובפרט כפי שנתבארה בתורת חסידות חב"ד, באופן דיפוזי מעיינותיך חוצה. ועוד ענין בזה – שהפצת המעיינות חוצה הו"ע שהזמן גרמא גם מצד תוכנם של ימים אלו:

העבודה המיוחדת דימים אלו (בין ר"ח אב לתשעה באב) היא – להפכם לששון ולשמחה ולמועדים טובים בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

והרי, מהפעולות המיוחדות שסגולתן למהר ולזרז ביאת משיח צדקנו, היא – הפצת המעיינות חוצה, כדברי מלך המשיח להבעש"ט (שנאמרו בהיכלו של המשיח) שכאשר יפוצו מעיינותיך (דהבעש"ט, תורת החסידות) חוצה אזי קא אתי מר, דא מלכא משיחא³.

ג. ויש להוסיף, שהקשר והשייכות דהאריז"ל החי עם הגאולה האמיתית והשלימה (ביאת המשיח ע"י גילוי פנימיות התורה) מתבטא גם בשמו:

שמו של האריז"ל החי – **יצחק** – קשור ושייך לגאולה העתידה, כמארז"ל⁴ שלעתיד לבוא יאמרו ליצחק דוקא (לא לאברהם ולא ליעקב) "כי אתה אבינו"⁵, שאז יומשכו ויתגלו הברכות הכי עליונות, מבחי' הגבורה דקדושה, תוקף והתגברות הטוב והברכה כו' (כמבואר בדרושי ר"ה בסידור (עם דא"ח) שער התקיעות⁶ – דרושי אדמו"ר הזקן שנכתבו ע"י אדמו"ר האמצעי, ובתוספת ביאור בדרושי הצ"צ בכ"מ⁷).

וכמרומו גם בשם יצחק – ע"ש "צחוק

3 אגה"ק דהבעש"ט - כש"ט בתחלתו.

4 שבת פט, ב.

5 ישע"י סג, טז.

6 רמז, א-ב.

7 ראה ספר הליקוטים (דא"ח להצ"צ) ערך יצחק

סי"ד. ושי"ג.

עשה לי אלקים כל השומע יצחק ליי"ט⁸, שחוק ושמחה, שעיקרה ושלמותה בגאולה העתידה לבוא ע"י משיח צדקנו, כמ"ש⁹ "אז ימלא שחוק פיניו".

זאת ועוד:

ידוע ש"יצחק" בגימטריא "ארבה"¹⁰ (כמרומו בכתוב "הרבה ארבה את זרעך"¹¹, "וארבה את זרעו ואתן לו את יצחק"¹²), שמורה על הריבוי כו', ו"יצחק" בגימטריא **שמונה** פעמים שם הוי"ט¹³, וידוע שמספר **שמונה**¹⁴ קשור עם הגאולה העתידה – שלכן, "כינור"¹⁵ . . של ימות המשיח **שמונה** (נימין), שנאמר¹⁶ למנצח על השמינית¹⁷.

ונוסף לזה, מרומו הדבר גם ביום ההילולא – **חמישי באב**¹⁸:

חמישי – רומז לדרגא החמישית מ"חמשה שמות (ש)נקראו לה", בחי' היחידה¹⁹ (ע"ד המבואר בענין "יום שנתחייב בחמש תפלות"²⁰) – דרגתו של משיח צדקנו²¹.

8 וירא כא, ו.

9 תהלים קכו, ב.

10 ראה ל"ת להאריז"ל ס"פ וירא.

11 וירא כב, יז.

12 יהושע כד, ג.

13 דלא כ"יעקב" - ז"פ הוי', ו"יוסף" - ו"פ שם הוי' (ל"ת להאריז"ל שם).

14 להעיר, ש"שמיני" הוא גם מלשון שומן, כמבואר בפירוש "שמיני עצרת", דקאי על הנקודה הפנימית, "עסענץ", שלמעלה גם מבחי' החכמה כו' (נסמן בלקו"ש ח"ז ס"ע 337).

15 ערכין יג, ב.

16 תהלים יב, א.

17 וכולל גם כינור של עשר נימין - "עלי עשור" (ערכין שם).

18 נוסף על האמור לעיל בנוגע לתוכן הכללי דימים אלו - שיהפכו לששון ולשמחה ולמועדים טובים.

19 ב"ר פי"ד, ט. דב"ר פ"ב, לו.

20 לקו"ת ס"פ פינחס.

21 רמ"ז לזח"ג רס, ב (מק"מ קצ, ב).

ובכלל בקיום המצוות בהידור – גם בימים שלאח"ז, במשך חודש מנחם-אב, ועאכו"כ אח"כ בחודש אלול, חודש הרחמים⁸, ועאכו"כ בחודש תשרי, המרובה במועדות⁹.

והולך ומוסיף ואור עד שמיד יפעלו ביאת משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים, ואז יוסיפו עוד יותר בכל הענינים, מעלה בקודש עצמו (כנ"ל), למעלה מעלה עד אין סוף, ומתוך שמחה גדולה,

ביחד עם אלה ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"¹⁰, ומשה ואהרן עמהם, ואתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא¹¹, ובדורנו – נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר,

וכולם ביחד נלך מ"בעבר הירדן" לארץ ישראל, ומשיח צדקנו בראש,

וכל זה – תיכף ומיד, ושמחת עולם על ראשם¹².

(משיחת ש"פ דברים, ט' באב (נדחה) ה'תשמ"ח - מוגה, תרגום מאידיט)

8 ראה שו"ע או"ח ר"ס תקפא. לקו"ת ראה לב, א (10 ישע"י כו, יט. ואילך.

9 ב"י או"ח סתצ"ב. השלמה לשו"ע אדה"ז לר"נ (11 תקו"ז תס"ט.

10 ישע"י לה, יו"ד. נא, יא. מדובראונוא סקל"א ס"ח. שו"ע אדה"ז שם ס"ב.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** בהר"ר **ירמיהו הכהן ולאה** ע"ה **בלוי**

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית **חנה חי' הנה** בת ר' **מאיר שמריהו ורחל** – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש לעילוי נשמת ר' **יהודה ב"ר צבי הירש** ע"ה **סטראל** – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

על ידי הגעגועים למשיח - יפעלו ביאתו!

ההוראה לפועל מכל זה:

יהודים צריכים לדעת שבודאי כבר בא הזמן שמשיח יבוא, כנ"ל בארוכה, צריך רק שיהי' געגועים למשיח, ובודאי שעי"ז יפעלו ויגלו ("ארויסרופן") ביאתו.

זה שלעת עתה עדיין לא בא – זוהי קושיא, שכל קושיא באה מהעלם והסתר הגלות, ובודאי שמשיח בעצמו יתרוצה; אבל אסור שזה יחליש יהודי ח"ו, אלא אדרבה – זה צריך לעורר עוד יותר עלי' בהעבודה "בעבר הירדן" – תוספת מרץ וחיות, להוסיף ביתר שאת וביתר עז ב"משפט" (תורה) ו"צדקה", שמביאים הגאולה, "ציון במשפט תפדה ושב" בצדקה".

ובפרט בעמדנו בשבת תשעה באב לאחר חצות היום, הזמן דלית משיח – הרי זה הזמן **בדיוק** ש"מזלו גובר", המזל דמשיח² הוא בהתגברות, ובאופן ד(מזל מלשון) "ונוזלים"³, שזה נוזל ונמשך למטה, לכל ישראל (ובפרט לכאו"א מהם בניצוץ משיח שבכאו"א⁴).

זה צריך לעורר ולגלות אצל כאו"א התגברות בעבודתו להוסיף ה"מצוה אחת" שהיא תכריע "את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"⁵ – הגאולה האמיתית והשלימה.

ובפרט ע"י ההוספה בלימוד התורה (משפט) ונתינת הצדקה (שפועלים "ציון במשפט תפדה ושב" בצדקה") באופן המותר ביום שבת קודש, ועאכו"כ – מחו, עשירי באב (בענינים המותרים ללמוד ביום זה) – הן בנוגע לעצמו והן בנוגע להשפיע על כל האחרים.

ובכדי להקל על הענין, יש להציע (בתור "מפקחין על צרכי ציבור בשבת"⁶), שאלו שבעשירי באב נוסעים למקומות שונים בכדי לדבר עם יהודים אודות יהדות בכלל ואודות תשעה באב בפרט – יקחו עמם קופת-צדקה שמזכירה ומעוררת על נתינת הצדקה, וגם "לקחת" עמם דברי תורה (מענינא דיומא שאפשר להגיד לאחרים בעל-פה, באותיות המתאימות להם, בדרכי נועם ובדרכי שלום, "האמת והשלום אהבו"⁷).

ומהתגברות זו תהי' פעולה נמשכת ומעלין בקודש בהוספה בלימוד התורה ונתינת הצדקה,

משיח במצב כזה, שכשישראל עושים תשובה יגאל אותם **מיד**.

(3) לקר'ת האזינו עא, ב.

(4) מאור עינים ס"פ פינחס.

(5) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(6) ראה שבת קנ, א. טושו"ע או"ח סש"ו ס"ו. שו"ע אדה"ז שם ס"ב.

(7) זכר' ת, יט. רמב"ם סוף הל' תעניות.

ד. [.] כרגיל בכגון-דא – נסיים בענין הצדקה (באופן ד"כפלים²² לתושי²³), לתת לכאו"א שליחות-מצוה בענין של צדקה, וביתר שאת וביתר עוז – בהוספה מדילי'.

ולהעיר, שאף שמצינו בכתבי האריז"ל²⁴ הגבלה מסויימת בנוגע לנתינת הצדקה בלילה – הרי, הגבלה זו אינה שייכת בנתינה לגבאי של צדקה (אלא לעני עצמו), ואפילו בנוגע לנתינה לעני, הרי, כשהעני מבקש שיתנו לו צדקה להחיות נפשו ונפש בני ביתו, ישנו **חיוב גמור** לתת לו צדקה **בכל זמן**, גם בלילה, בתחלת הלילה ובאמצע הלילה כו', אפילו מאה פעמים²⁵ (כמדובר כמ"פ²⁶), ועאכו"כ בנוגע לצדקה רוחנית לגלות החיים הפנימיים שיש בו כו'.

ו"גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"²⁷, קירוב וזירוז הגאולה כפשוטה ממש – כשם שמצוות הצדקה צריכה להיות באופן **שמחי' נפש העני ובני ביתו בפועל ממש**, עי"ז שנותן לו מאכל ומשקה²⁸ שנעשה תיכף דם ובשר כבשרו, ובפרט כשהעני צועק שהוא רעב וצמא, ודוגמתו בנדוד"ד – שבנ"י צועקים "עד מתי".... כבר "כלו כל הקיצין"²⁹ אתמול ושלשום כו', בשנה שעברה ובשנים שלפנ"ז!... וכפי שהכריז כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו³⁰ – לפני כו"כ שנים – "לאלתר לתשובה לאלתר

(22) ל' הכתוב – איוב יא, ו.

(23) במוצאי חמשה באב (המו"ל).

(24) סידור האריז"ל בתפלת ערבית.

(25) פ' ראה טו, יו"ד ובפרש"י.

(26) ראה לקו"ש ח"ט ס"ע 292 ואילך, ועוד.

(27) ב"ב יו"ד, א. וראה נתיא פל"ז (מח, ב).

(28) להעיר, שזוהי מעלת הצדקה דנשים צדקניות – כדאיתא בגמרא (תענית כג, ב) "איתתא שכיחא בביתא ויהבא **ריפתא** לעני ומקרבא הנייתה", "דבר אכילה היא נותנת לעני, והוא בלא טורח ממה שהיתה נותנת מעות, ויטריח העני עד שיקנה" (פרש"י שם).

(29) סנהדרין צז, ב.

(30) קול קורא ב"הקריאה והקדושה" סיון-תמוז

תש"א-תש"ב.

לגאולה³¹, הרי בודאי שהקב"ה צריך להביא את הגאולה בפועל ממש – לא רק "לאלתר" בלשון עתיד, אלא בהווה ממש, ברגע זה ממש.

ובפרט בעמדנו ביום סגולה – יום ההילולא דהאריז"ל החי, שבו מודגשת השייכות לגאולה העתידה מצד כללות הענין דגילוי פנימיות התורה, וכמרומו גם בשמו של האריז"ל (יצחק – שלעת"ל יאמרו ליצחק כי אתה אבינו), ומרומו גם ביום **חמישי** באב (דרגא החמישית, יחידה) [.] – אשר, כל ענינים אלו הולכים ונמשכים גם בסיומו של היום, ובימים שלאח"ז (כי, בעניני קדושה, ה"סיום" הוא גם "הכנה" לעילוי גדול יותר³²), ובאופן דמוסיף והולך ואור מיום ליום, כולל גם הוספה בענין ה"יום", אור וגילוי, כמ"ש³³ "ויקרא אלקים לאור יום", עד ליום הגאולה האמיתית והשלימה – "יום ה' הגדול" שאודותיו יבשר אליהו הנביא³⁴, שאז, יתגלה ענינו של יצחק בתכלית השלימות.

ומעין זה – בימי הגלות האחרונים, שזוכים לריבוי ברכות (ע"ד ובדוגמת ברכתו של יצחק), רב טוב בכל ענינו של כאו"א מישראל, הן בענינים רוחניים והן בענינים גשמיים [או בסדר הפוך – כהסדר דורנו זה – בענינים גשמיים, ואח"כ בענינים רוחניים, כדרכו של הבעש"ט³⁵ שתחילה עזר וסייע לאנשים פשוטים בעניניהם הגשמיים, ואח"כ גילה תורתו (גם) לאותם אנשים פשוטים]³⁶,

(31) להעיר מפס"ד הרמב"ם (הל' תשובה פ"ז ה"ה) "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין" – "מיד" כפשוטו, לפי ההבנה וההשגה שלנו, בעגלא דידן, כפשוטו ממש.

(32) כמו בסיום מסכת, שה"סיום" הוא גם הכנה להתחלת מסכתות אחרות.

(33) בראשית א, ה. וראה סה"מ תש"ח ע' 239.

(34) מלאכי ג, כג.

(35) ראה "התמים" ח"ב ע' מד. לקו"ש ח"א ע' 261 ועוד.

(36) ולדוגמא – תורתו בהתחלת הספר צוואת

ועד להברכה העיקרית – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ה. והמעשה הוא העיקר³⁷ – נתינת הצדקה בפועל, ובאופן שממנו יראו וכן יעשו בכל מקום ומקום, כולל גם קבלת החלטות טובות בנוגע להוספה ב"משפט" וב"צדקה" בימים אלו, כנ"ל בארוכה.

וה"ה" שפעולות אלו ימהרו ויזרזו ויפעלו בפועל ממש שיהפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים, כמ"ש³⁸ "צום החמישי גו' יהי' גו' לששון ולשמחה ולמועדים טובים והאמת והשלום אהבו", ובפרט שכבר מזמן נתבטל ההיפך ד"האמת והשלום" (סיבת הגלות³⁹), וישנה ראי' על זה **מפסוק מפורש בתורה** (שגם הצדוקים מודים בו⁴⁰), "האמת והשלום אהבו", ומכיון שכן, בודאי ש"צום החמישי גו' יהי' גו' לששון ולשמחה ולמועדים טובים".

וכן תהי' לנו תיכף ומיד – בביאת דוד

הריב"ש* בענין "שויתיה ה' לנגדי תמיד", והרי, ענין זה הוא גם ההתחלה דהשו"ע (בסעיף הראשון דסימן הראשון דחלק הראשון) – שנעשה "שולחן-ערוך" אצל כאו"א מישראל, גם פשוט שבפשוטים, אשר מיד כשניעור משנתו (עוד לפני התחלת ענין של עבודה) מעיד עליו השו"ע שהקב"ה - הקב"ה בעצמו, למעלה משבע שמות שאינם נמחקים, כולל גם למעלה משם הו', שם העצם, שם המיוחד ושם המפורש** – עומד עליו, ולא עוד, אלא שהקב"ה בא קודם וממתין עליו כו***.

(37) אבות פ"א מ"ז.

(38) זכר"י ח, יט. וראה רמב"ם ה' תעניות בסופן.

(39) ראה יומא ט, ב.

(* "הגם שבאמת אינה צוואתו כו' אבל המכוון הוא אמת לאמיתו" - אגה"ק סכ"ה.

** שהרי, מיד כשניעור משנתו אינו יכול להזכיר שמות הקדושים (שו"ע אדה"ו א"ח ס"א (מהדו"ת - סי' מהדו"ק - ס"ה)).

*** להעיר מהשייכות ליום השלישי בשבוע - ש"שירו של יום" הוא "אלקים נצב בעדת אל", ודרשו חז"ל (ברכות ו, א) ש"קמא שכינה ואיתיה".

מלכא משיחא, "מלך מבית דוד (ומזרע שלמה⁴¹) הוגה בתורה וכו' וילחם מלחמות ה' וינצח ויבנה מקדש במקומו ויקבץ נדחי ישראל⁴²", ובפשוטות – ש"בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו⁴³, באים תיכף ומיד, "עם ענני שמיא"⁴⁴, לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"⁴⁵, לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש השלישי, עד לקדש הקדשים⁴⁶.

וההכנה לזה – עי"ז שכאו"א מישראל מעורר ומגלה הקדושה שלו, אשר, אפילו "גופא דלהון קדישא"⁴⁷, ועאכו"כ ע"י ההתעסקות בג' הקוין ("חוט המשולש") דתורה עבודה וגמ"ח בכל ג' הלבושים דמחשבה דיבור ומעשה,

כולל ובמיוחד – בנין ביהמ"ק הפרטי שלו, בלבו פנימה, בביתו ובד' אמותיו, שהקב"ה אומר על זה "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", ובאופן נצחי – "ועשו לי מקדש", "כל מקום שנאמר לי אינו זז לעולם".

ועד להמשכת הקדושה (מעין ודוגמת הקדושה דביהמ"ק) בכל העולם כולו, היינו, שגם ה"עולם" מלשון העלם⁴⁸, מזדכך ומתברר באופן שכל דבר גשמי נעשה חדור באור הקדושה, ולא רק באופן של שמיעה ("כל השומע יצחק ל"), אלא גם באופן של ראי',

(40) סנהדרין ג, ב ובפרש"י. ובכ"מ.

(41) סה"מ להרמב"ם מל"ת ס"ב. ועוד.

(42) רמב"ם ה' מלכים ספ"א.

(43) בא יו"ד, ט.

(44) דינאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

(45) עקב יא, יב.

(46) להעיר, שגם ב"קדש הקדשים" מרומזת קדושה משולשת (כמו ביהמ"ק השלישי) - כי, "קדשים" לשון רבים (שתי קדושות), וקדש הקדשים ה"ז ג' קדושות (ראה לקו"ת פקודי ה, א. ובכ"מ).

(47) זח"ג ע, רע"ב.

(48) לקו"ת שלח לו, ד. ואתחנן ב, ג. דרושי ש"ש סד,

ב.

אדמו"ר נשיא דורנו העיד כבר מלפני כמה שנים, שנשאר רק לצחצח הכפתורים³, ו"לאלתר לגאולה"⁴, ומשיח עומד אחר כתלנו⁵, וכו' וכו'] – מובן שעכשיו צריך כבר להרגיש בגלוי (לא הקושי של הגלות ר"ל, אלא) שעומדים **"בעבר הירדן"**, נמצאים כבר בעלי' ליכנס לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה, וצריך להיות רק "עמדו הכן כולכם"⁶.

ובמכ"ש וק"ו: אם בנוגע להכנות לכניסתם בפעם הראשונה לארץ ישראל (כשבנ"י היו עדיין "בערבות מואב") כבר נרגשה רק העלי' שבזה ("בעבר הירדן"), אע"פ שמשה ידע שהוא לא יכניס את בני' לארץ ישראל (מבלי הבט על תפלתו להקב"ה "ואתחנן אל ה' גו"), ובמילא יכול להיות שהביאה לארץ לא תהי' ביאה נצחית⁷, ויכול להיות שאח"כ ילכו עוד הפעם בגלות⁸,

ואחד הטעמים לזה הוא, כי משה הוא למעלה מענין הגלות⁹, ובמילא באם משה הי' מכניסם לארץ ישראל, אזי לא יכול הי' להיות גלות⁷; אבל שלילת הגלות אז הי' בא מצד הגילוי מלמעלה (מכח משה) ולא מצד מציאות העולם עצמו, ונשאר **האפשרות** לגלות. ולכן לא משה הכניסם לארץ ישראל, שזה איפשר שתהי' אח"כ גלות, ובנ"י יכניעו ויבררו הכחות דלעו"ז, של סיבת הגלות, שזה פועל עלי' וגאולה נעלית יותר¹⁰, גאולה שאין אחרי' גלות (אפילו לא אפשרות לגלות) –

על-אחת-כמה-וכמה בסיום גלות זה האחרון, כאשר כבר עברו עבודת הבירורים בגלות, וכל הנסיונות עד לחבלי משיח, הדברים המבהילים בלתי משוערים כלל וכלל (אפילו לאומות העולם) שאירעו בדורנו זה הי' לא תהי', לא תקום גו' – **הרי דבר ברור ופשוט**, שעכשיו הוא במצב שבני ישראל נמצאים **"בעבר הירדן"**, ועומדים ממש ("מ'האלט אט אט") להכנס לארץ ישראל, ביחד עם משה רבינו¹¹ כפשוטו ממש¹² (כפי שביקש בתפילתו¹³ "ואתחנן את ה' גו") בגאולה האמיתית והשלימה, שאין אחרי' גלות, ע"י משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ דברים תשעה באב (נדחה) ה'תשמ"ח - מוגה, תרגום מאידית*)

(3) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(4) "קול קורא" ב"הקריאה והקדושה" תש"א-תש"ב.

(5) "קול קורא" שם סיון תש"א.

(6) מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר מכ"ו אד"ר תרח"ץ (נדפס בסה"מ קונטרסים ח"ב שצז, ב. אגרות קודש שלו ח"ד ע' רע"ט).

(7) ראה שערי תשובה לאדאמ"צ ח"ב חינוך בתחלתו. אוה"ת ואתחנן ע' סה. צג. ועוד.

(8) ועפ"ז יומתק מה שגבי מיתת משה (מפני שלא נכנס לארץ) ובכית בני' על זה נאמר (ברכה לד, א. ח) רק **"בערבות מואב"** (ולא "בעבר הירדן"), שזה מדגיש הירידה בגלות, כנ"ל בפנים סוס"ד (בהתועדויות' שבהערה 1 ע' 116. המו"ל).

(9) ראה סוטה ט, סע"א (בנוגע מעשה ידי משה).

(10) ראה אוה"ת שם ע' פז.

(11) היינו שבסוף גלות זה האחרון יש החיבור דב' הענינים – הגילוי ד(כח) משה שהוא למעלה מכל ענין הגלות, וביחד עם זה הבירור ד"ערבות מואב" בגלות זה האחרון (שעי"ז נעשה גאולה שאין שייך אחרי'

גלות)*.

ויש לומר שזה מרומז גם בתפלת משה עצמה – "ואתחנן", שהתפלל משה תקט"ו תפלות ליכנס לארץ כמנין "ואתחנן" (דב"ר פי"א, י), שענינו דתקט"ו תפילות הוא "להמשיך בחי' י"ה (שהוא למעלה מבחי' ת"ק) בהעולמות שהם בבחי' מהלך ת"ק שנה** (תגינה יג, א) כו"ו (אוה"ת ואתחנן ע' קט"ו).

(12) שמשה ואהרן עמהם **בתחלת** הגאולה – יומא ה, ב. תוד"ה אחד – פסחים קיד, סע"ב.

(13) כי בודאי שתפלת צדיק מתקיימת [ובמכש"כ מצדיק גוזר והקב"ה מקיים (תנחומא וירא יט. וראה שבת נט, ב). ויתירה מזו הקב"ה גוזר וצדיק מבטל (מ"ק טז, ב. וש"נ)], ועאכו"כ תפלת משה, שאפילו מעשי ידיו נצחיים (סוטה שם), והוא למעלה מכל ענין הגלות, ובפרט שהתפלל משה על זה **תקט"ו** תפלות (דב"ר שם).

(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-דינו. המו"ל.

(* מפאת קוצר היריעה לא נכנס כאן המובא בשוה"ג להע' 11.

זהו "א" געוואלדיקע זאך!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

הגמרא במסכת מגילה אומרת¹: "עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות" – "מקדש מעט"² שבחוץ לארץ – "שיקבעו בארץ ישראל", עד למקום המקדש על הר המורי³.

זאת-אומרת, לא יקחו לארץ ישראל רק את המתפללים בבתי כנסיות ולומדי התורה בבתי מדרשות, ולא רק את התורה ומצות שקיימו שמה וספרי התורה – אלא גם את עצם האבנים, העצים והעפר⁴ של **הבנינים הגשמיים** דבתי כנסיות ובתי מדרשות, יקחו לארץ ישראל למקום המקדש על הר המורי!

כיון שעיי"ז שיהודים התפללו ולמדו תורה באותם בתי כנסיות ובתי מדרשות במשך זמן הגלות, ובלשון הגמרא⁵ "קורין ומרביצין בהן תורה" – הם המשיכו קדושה גם בבתי עצמם, באבנים, עצים ועפר, והקדושה נשארת בהם באופן קבוע ונצחי לעולמים, עד שמעבירים אותם לארץ ישראל ולירושלים על הר הבית⁶.

שזהו דבר נפלא ("א" געוואלדיקע זאך"): אע"פ שנמצאים בגלות, ועוד בגלות בתוך גלות – כי נוסף על הגלות דירידת הנשמה בגוף, נמצאים גם בגלות כפשוטו – אעפ"כ, עיי"ז שיהודים מתפללים ולומדים בבתי כנסיות ובתי מדרשות, הם ממשיכים קדושה נצחית בעצם הבנינים הגשמיים, עד שיעבירו את הבנינים לארץ ישראל לירושלים על הר הבית, מעבר מן הקצה אל הקצה – מגלות בתוך גלות עד לתכלית העילוי בקדושה!

[.] אם הדברים אמורים בנוגע לכל הבתי כנסיות ובתי מדרשות, עאכו"כ שכן הוא בנוגע לבית הכנסת ובית המדרש זה של כ"ק מו"ח אדמו"ר, היכן שעבד את עבודתו בתומ"צ והנהיג את צאן מרעייתו במשך עשר שנים – הרי זה דבר הברור שלא יקחו לארץ ישראל רק את המתפללים ולומדי התורה בביהכ"ס וביהמ"ד זה, ולא רק את התומ"צ וכל הענינים שכ"ק מו"ח אדמו"ר פעל, ולא רק את ספרי התורה וכו' – אלא גם את עצם הבנין של האבנים, עצים ועפר עם ה"עזרת נשים" וכל הענינים שנמצאים שם וכו' – יקחו יחד לארץ ישראל, לירושלים על הר הבית!

(משיחת ש"פ דברים, שבת חזון ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

- 1) כט, א. בכ"ז ראה קונטרס בענין "מקדש מעט זה (4 ראה נגיעים פי"ב מ"ב.
- 2) בית רבינו שבבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 467 ואילך).
- 3) יחזקאל יא, טז.
- 4) ראה גם לקו"ש ח"ו ע' 168.
- 5) מגילה שם.
- 6) ראה חדא"ג שם.

עומדים להכנס לא"י עם משה רבינו כפשוטו

[.] ע"פ הנ"ל¹ מובנת ההוראה לבני" בדורנו זה, דור האחרון של הגלות – שמכיון שעומדים בסיום הגלות ד"עברות מואב" [לפי כל הסימנים בגמרא², ולפי מה שכ"ק מו"ח

(1) המבואר בהשיחה לפני"ז (התועדויות תשמ"ח) בסיום מסכת סוטה.
(2) בסיום מסכת סוטה.

ח"ד ע' 114 ואילך). המו"ל.

עד לראי' בעיני בשר – "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר גו"ל⁴⁹, "לא יכנף עוד מוריד והיו עיניך רואות את מוריד"⁵⁰.

ובזה נכלל גם "והיו עיניך רואות את מוריד" – האריז"ל, וכן כ"ק מו"ח אדמו"ר, שזוכים לראותם בעיני בשר, מכיון ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"⁵¹, תיכף ומיד ממש.

ועאכו"כ כל בני" שבדורנו זה, נשמות בגופים – שנעשה אצלם חיים נצחיים, ללא כל הפסק בינתיים, אפילו לא הפסק לשעה קלה (מכיון שהבירור ד"כי עפר אתה ואל עפר תשוב"⁵² נעשה ע"י העבודה הרוחנית ד"נפשי כעפר לכל תהי"⁵³), ואדרבה – שניתוסף ביתר שאת וביתר עוז בבני חיי ומזונא רויחא, החל מעשר כחות הנפש, הן הכחות הפנימיים והן הכחות המקיפים, כפי שמתלבשים בגוף, שמתעלים מדרגא לדרגא בעילוי אחר עילוי⁵⁴, ובלשון חז"ל בסיום מסכת ברכות – "תלמידי חכמים⁵⁵ אין להם מנוחה לא בעוה"ז ולא

(49) ישעיה' מ, ה.

(50) שם ל, כ. וראה תניא פל"ו (מו, א).

(51) ישעיה' כו, יט.

(52) בראשית ג, יט.

(53) כפי שאומר כאו"א בסיומה של כל תפלה (ג"פ ביום, "בתלת יזמני הוי חזקה") - בעמדו לפני ממו"ה הקב"ה, ובודאי שאמירתו אז היא בתכלית האמת.

(54) ועל"י זו קשורה רק עם ענינים טובים - דוגמת עליית הנשמה ע"י ה"עמוד שמחבר דרגות התחתונות עם דרגות העליונות, ללא צורך בענין בלתי-רצוי ח"ו, כמו "נהר דינור", ענין האש, וכיו"ב.

(55) ובהמשך לזה - "תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם, שנאמר וכל בניך לימודי ה' ורב שלום בניך" (כמבוא גם בסיום של עוד כמה מסכתות), היינו, שכל בני" (כל בניך") הם בדרגת "תלמידי חכמים"

בעוה"ב, שנאמר⁵⁶ ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון⁵⁷.

והעיקר – שכל זה יקויים בפועל ממש תיכף ומיד, ועד ש"טרם יקראו ואני אענה"⁵⁸, ובפרט לאחר כל מה שפעלו בהפצת המעיינות חוצה, הרי בודאי שצריכה להתקיים הבטחתו של מלך המשיח בהיכלו להבעש"ט שיתגלה ויבוא כשיפוצו מעינותיך חוצה³, ועוד לפני"ז – ההבטחה ש"כלו כל הקיצין"²⁹,

ובפשטות – ביאת משיח צדקנו בפועל ממש, באופן שמראה באצבעו ואומר זה: הנה משיח צדקנו, הנה גואל אחרון, והנה גואל ראשון, משה רבינו, והנה אתפשטותא דמשה שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו,

וכולם יחדיו, ביחד עם כל בני" שבכל הדורות, "הקיצו ורננו (כל) שוכני עפר", כולל גם הדורות העתידיים לבוא, "האנשים והנשים והטף", "קהל גדול" – "ישובו הנה"⁵⁹, לארצנו הקדושה, ארץ עשר אומות, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש, "מקדש אדני-כוננו ידיך"⁶⁰,

וכל זה – ברגע כמימרא, "עם ענני שמיא", תיכף ומיד ממש, וכאמור, באופן דמראה באצבעו ואומר זה!

("לימודי ה").

(56) תהלים פד, ח.

(57) להעיר, שהענין ד"ילכו מחיל אל חיל" הובא בשו"ע של רבינו הזקן (סקנ"ו ס"א), בתוספת ריבוי מראי-מקומות, שלא ע"ד הרגיל. ואכ"מ.

(58) ישעיה' סה, כד. וראה רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ז.

(59) ירמ' לא, ז.

(60) בשלח טו, יז.

מראים בשבת חזון לכאו"א

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בענין שבת חזון ישנו דבר נפלא: מובא בשם ר' לוי יצחק מברדיטשוב¹ [.ש"שבת חזון" הוא מלשון **מחזה**, שבשבת זו מראים "לכאו"א המקדש דלעתיד".

הביאור בזה בפרטיות:

"המקדש דלעתיד" שמראים בשבת חזון, מראים לא רק לישעי' הנביא² או לשאר הנביאים - אלא גם "לכאו"א" מישראל.

בתחילה אכן הראו אותו לנביא³, בכדי שעיי"ז יפתח את הדרך⁴ - אבל אח"כ עיי הנביא מראים את בית המקדש "לכאו"א".

ומה מראים "לכאו"א" - לא את ביהמ"ק שמישיח יבנה לעתיד לבוא, יבנה ביהמ"ק במקומו - לשון עתיד [או (בלשון הרמב"ם⁵) "ובנה מקדש במקומו", שגם "ובנה" הוא בלשון עתיד] - אלא⁶ את בית המקדש של הקב"ה שהוא "בנוי ומשוכלל"⁷, "המקדש אד' כוננו ידיך"⁸:

למרות שביהמ"ק שיבנה משיח הוא ג"כ דרגא נעלית ביותר - כמובן מכך שמישיח יהי' נבחר המין האנושי⁹, בחי' היחידה¹⁰, ואחר-כך יתוספו בו כל העליות ד"הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו", "זיכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה", "וילחם מלחמת ה"¹¹ - וינצח, אתכפיא ואתהפכא, ולאחרי כל זה יהי' "בנה מקדש במקומו" - א"כ הרי מובן גודל העילוי שיהי' בבית המקדש שיבנה משיח

- אעפ"כ מראים "לכאו"א" בשבת חזון לא את ביהמ"ק שיבנה משיח אלא את ביהמ"ק הבנוי של הקב"ה, "מקדש אדני-כוננו ידיך", שבית מקדש זה הוא באין ערוך נעלה יותר מבית המקדש שיבנה משיח.

ב. והכוונה בזה שמראים זאת "לכאו"א" כאן למטה, הוא כדי לעורר אותו שיעסוק "בקב שלו"¹¹ בבניית בית המקדש, שאזי ישנם ב' המעלות - הן את ביהמ"ק שבנוי מלמעלה של הקב"ה והן את עבודתו למטה.

ע"ד התיווך בין מאמרי חז"ל האומרים שמישיח יבנה את ביהמ"ק לבין מאמרי חז"ל האומרים שביהמ"ק "יגלה ויבוא משמים (בנוי ומשוכלל)" - שלכאורה זו סתירה -

1) נעתק באוה"ת נ"ך כדך ב' ע' א'צ' - בשוה"ג.

2) דהרי השבת נק' ע"ש "חזון ישעיהו" - אף שהראו אותו ליחזקאל כבהערה הבאה.

3) היינו ליחזקאל - ראה יחזקאל סימן א' ואילך. רמב"ם הל' ביהב"ח פ"א ה"ד.

4) ראה סה"מ תרע"ח ע' רפג. תרפ"ח ע' קב.

5) הל' מלכים ספ"א.

6) ראה אוה"ת שם (בהמשל) "עשה לו לבוש שלישי כו". וראה לקו"ש חכ"ט ע' 22 והערה 42. ואף דשם

מבואר שהוא "בנינא דקוב"ה" - ראה לקמן ס"ב **ובהנסמן שם** בהערה 9.

7) פרש"י ותוס' - סוכה מא, סע"א. ובכ"מ.

8) בשלח טו, יז.

9) ע"ד לשון הרמב"ם בנוגע למשה (פיהמ"ש סנהדרין פ' חלק יסוד השביעי - תרגום קאפח).

10) סה"מ תרצ"ט ע' 207 בשם הרמ"ז.

11) ראה ב"מ לח, א.

כמדובר פעם בארוכה¹², שבבית המקדש דלעתיד יהיו ב' המעלות - הן המעלה שמישיח יבנהו, והן המעלה ש"יגלה ויבוא משמים".

ג. וזה קשור גם להמדובר לעיל¹³, שכל ענין הגלות הוא "על מנת"¹⁴ שתבוא הגאולה, ובעיקר יש להדגיש זאת בשבת שקודם תשעה באב, כיון שאז ניכרת עוד יותר ירידת הגלות.

ונקודה זו היא בהדגשה יתירה בענין דשבת חזון, השבת שלפני תשעה באב, שאז מראים כאן **למטה** בזמן **הגלות** "לכאו"א המקדש דלעתיד".

שזה מגלה יותר בבהירות שכל כוונת הירידה בגלות היא - הגאולה וביהמ"ק שיהי' אז, שלכן מראים לכאו"א, למטה בזמן הגלות, ובפרט בשבת שקודם תשעה באב, שאז התכלית דירידת הגלות - את "המקדש דלעתיד".

ומראים לו זאת בכונה כדי שזה יפעל על המעשה והעבודה בפועל שלו, כנ"ל (ס"ב).

ד. ואע"פ שבעיני בשר לא רואים (עכ"פ - כו"כ אינם רואים) את "המקדש דלעתיד" שמראים לכאו"א בשבת חזון, כפי שידע אינש בנפשי' -

אבל (כהסיפור הידוע¹⁵) האם בגלל שהסוסים הם סוסים - המלאכים אינם מלאכים!?

- האם בגלל שהנפש הבהמית שלו והעיני בשר שלו (שהנפש הבהמית פועלת עליהם), אינם רואים את "המקדש דלעתיד" שמראים לו - לא רואה זאת ה"יחידה" שלו!?

וכיון שהוא מאמין שה"יחידה" שלו רואה זאת, זה פועל אצלו התאמתות בידיעה, כאילו שהוא רואה את-זה בעצמו בעיני בשר¹⁶.

ה. והמעשה הוא העיקר:

כמדובר לעיל, זה מה שמראים בשבת חזון "לכאו"א המקדש דלעתיד" - הוא בכדי שזה יפעל בעבודתו,

ועיי"ז שהוא רואה בשבת חזון את ביהמ"ק בנוי, הוא מבין שכל הגלות היא רק "על מנת שיבוא אר' ויבנה אריאל"¹⁷, במילא זה פועל עליו שיוסיף עוד בעבודתו כדי להביא לידי גילוי את הכוונה שבגלות - ה"יבוא אר' ויבנה אריאל".

ובפרט שמראים לו זאת ברגע הראשון שבשבת חזון - כמובן מכך שתיכף לאחרי הרגע הראשון של השבת היא נקראת שבת חזון, כפי שרואים בפשטות: כאשר שואלים מישהו מיד ברגע הראשון של השבת: איזו שבת זו, ובמה היא שונה משאר שבתות השנה? - הוא יאמר שזוהי שבת חזון.

ומזה מובן, שגם הנקודה של שבת חזון - שמראים "לכאו"א המקדש דלעתיד" - ישנה כבר ברגע הראשון של שבת זו.

(משיחת ש"פ דברים, שבת חזון, ה'תש"מ - בלתי מוגה)

12) שיחת מוצש"ק מטו"מ תשל"ט - לקו"ש חי"ח 418 ואילך (וראה גם בהערות). ועוד.

13) סי"ח בהשיחה (שיחות קודש תש"מ ח"ג ע' 726). וראה לקו"ש חכ"ט ע' 12 ואילך.

14) ראה הוספה לסה"מ תרפ"ח ע' רא ואילך. ס' השיחות תש"א ע' 130.

15) ראה בארוכה לקו"ש ח"ט ע' 24 ואילך.

16) ל' חז"ל - ילקו"ש ירמ' בתחלת רמז נטר.

17) ראה הנסמן בהערה 17.